

רע"פ 2829/17 - דב עילם נגד עיריית כפר-סבא

בבית המשפט העליון

רע"פ 2829/17

כבוד השופט ס' ג'ובראן
דב עילם

לפני:
המבקש:

נגד

עיריית כפר-סבא

המשיב:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 14.2.2017 בעפ"א
52464-12-16 שניתן על ידי כבוד השופט ד' בלטמן
קדראי

בעצמו

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ד' בלטמן קדראי) בעפ"א 52464-12-16 מיום 14.2.2017, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בכפר סבא (השופט א' שרון) בח"נ 42961-06-16 מיום 10.11.2016.

2. ביום 30.12.2014 נרשם למבקש דוח חניה בגין העמדת רכבו שלא כדין, בניגוד לסימון אדום-לבן שעל שפת המדרכה. המבקש ביקש להישפט בגין דוח זה. בית המשפט לעניינים מקומיים בכפר סבא בחן את הדוח ואת טענות הצדדים, קבע כי המבקש אכן העמיד את רכבו במקום האמור בדוח וכי התמרור הוצב כדין, ולפיכך הרשיע את המבקש. בגזר דינו התייחס בית המשפט המחוזי למדיניות הענישה הנוהגת, לעובדה שלא נטל אחריות על ביצוע העבירה, לעובדה שאין זו הסתבכות ראשונה של המבקש עם החוק בנוגע לעבירות חנייה, ולהצהרתו במהלך המשפט כי ימשיך להחנות רכבו במקום האסור גם לאחר הכרעת הדין. נוכח האמור, הטיל בית המשפט לעניינים מקומיים על המבקש קנס בסך

עמוד 1

1,750 ש"ח. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בפסק דינו, עמד בית המשפט המחוזי על פסק דינו המפורט של בית המשפט לעניינים מקומיים, וקבע כי אין מקום להתערב בו. בתוך כך, דחה בית המשפט המחוזי את טענתו של המבקש, לפיה אין להשית עליו קנס מפני שחנה במקום רק על מנת למשוך דבר דואר; וכן את טענתו בעניין קנסות נמוכים יותר שהוטלו עליו בתיקים אחרים שניהל. על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. מכאן הבקשה שלפניי.

3. בבקשתו, המבקש גורס כי עצר את רכבו למספר שניות בלבד, כי לא הושאר דוח על שמשת חלונו ולכן היה לו קושי לשחזר את אשר קרה באותו היום, וכן כי הקנס שהוטל עליו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת. בנוסף, מעלה המבקש טענות שונות בנוגע להליך המשפטי ובנוגע להליך רישום הדוחות בכפר סבא.

4. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בקשה זו של עניינה בנסיבות הפרטניות של המבקש ואינה מעלה כל שאלה בעלת חשיבות כללית. זאת ועוד, הלכה היא כי טענות בעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, למעט מקרים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 2865/17 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2.4.2017); רע"פ 1246/17 מטר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (12.3.2017); רע"פ 5125/16 לוינטן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.8.2016)). בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי קיימת סטייה שכזו (השוו להחלטה קודמת של בית משפט זה בעניין חנייתו של המבקש בניגוד לסימון איסור חנייה ברע"פ 4948/15 עילם נ' עיריית כפר סבא (20.7.2015); וכן השוו: רע"פ 2007/17 ניצן נ' עיריית ירושלים (2.4.2017)), ומכאן דין הבקשה להידחות.

יתרה מזאת, הן בית המשפט לעניינים מנהליים והן בית המשפט המחוזי התייחסו לטענותיו של המבקש בנוגע לעצירתו הקצרה, בנוגע לגרסתו באשר לאירועי יום קבלת הדוח – זאת חרף טענתו בבקשתו זו כי מתקשה לשחזר את אשר קרה – ובנוגע להליך מתן הדוח, ולא מצאו בהם כל פגם. משבחנתי את פסקי הדין לעומק, וכן את טענותיו השונות של המבקש, לא מצאתי כל עילה להתערבות בפסקי הדין המדוברים.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' בניסן התשע"ז (6.4.2017).

ש ו פ ט